

“Xin chào, William,” tôi nói. “Tôi biết anh đã không giành được vé cho trận bán kết.”

“Đúng thế.”

“Chúng tôi có thể bán cho anh một chiếc.”

“Tuyệt.”

“Anh sẵn lòng trả bao nhiêu?”

“100 đô-la thì sao?” anh trả lời.

“Quá thấp,” tôi cười. “Anh sẽ phải trả cao hơn.”

“150 đô-la?” anh đề nghị.

“Anh phải trả cao hơn thế,” tôi cương quyết. “Mức cao nhất anh có thể trả là bao nhiêu?”

William nghĩ một lát. “175 đô-la.”

“Vậy à?”

“Đúng vậy. Không thêm một xu nào nữa.”

“Được rồi, anh đã được đưa vào danh sách” tôi nói. “À, sao anh lại đưa ra con số 175 đó?”

William tính toán rằng với 175 đô-la, anh có thể xem trận đấu tại một quán bar, mua bia, đồ ăn và vẫn còn lại rất nhiều để mua một vài đĩa CD, thậm chí một vài đôi giày. Anh nói trận đấu sẽ rất sôi động, đó là điều không phải nghi ngờ, nhưng 175 đô-la cũng là một số tiền lớn.

Cuộc gọi tiếp theo của chúng tôi là dành cho Joseph. Sau khi cắm trại trong một tuần, Joseph cũng đang trẻ nài